॥ श्री गौतमगुरुभ्यो नमः ॥

शीलमाहात्म्यरूप

अंजना सतीनो रास.

आ ग्रंथ सम्यग्दृष्टि सज्जनोने जाणवा

वांचवा माटे सुधारो वधारो करी

छपावी प्रसिद्ध करनार

बालाभाइ छगनलाल शाह

जैन पुस्तक प्रसिद्ध करनार तथा वेचनार.

२, कीकाभटनी पोळ—अमदावाद.

आवृत्ति ३ जी.

किम्मत चार आना.

आदर्श प्रेस, अमदावाद.

नवीन खुश खबर.

म्हारे त्यां जैनधर्मनां, तत्त्व ज्ञाननां, अध्यात्मनां अने दरेक ज्ञाननां पुस्तको जथ्थाबंध घणाज फायदेथी मळे छे. माटे अमारे त्यां आववुं भूलता नहीं. अमारो पुस्तको प्रसिद्ध करवानो तथा वेचवानो वहीवट घणो जुनामां जुनो अने प्रसिद्ध छे.

अमारे त्यांथी लायब्रेरीओ, पुस्तकालयो जैनशाळाओने सारुं घणाज फायदेथी पुस्तको मोकलवामां आवे छे. वधु विगत मोटुं सूचीपत्र एक आनानी टीकीट बीडी मंगाववुं.

एटलुं तो निर्विवाद छे के

जेनां अज्ञानरुपी पडळ खुल्लां थवानां होय, देशनो, कोमनो अने स्वधर्मनो उदय ए जेमनो उद्देश होय, उंची स्थितिए च कांइ पण कीर्तीनां कार्यो करवानुं जेना नसीबमां होय, संतान देशना वीरो बनाववाने जेनुं निशान होय, अने आ असार संसा छोडी मुक्ति मेळवी जीवन साफल्य करवानुं होय तेनेज उत्तम पुस्त वांचवानुं मन थाय छे.

बालाभाइ छगनलाल शाह.

पुस्तको प्रगट करनार ने वेचनार.

ठे. कीकाभटनी पोळ, अमदावाद

॥ श्रीगौतमगुरुभ्यो नमः ॥

॥ अथ श्री अंजना सतीनो रास प्रारंभः ॥

॥ दोहा ॥

॥ शीयल समोवड कोइ नहीं, शीयल सबल आधार ॥ शिवसुख पामे शीयलशुं, पामे भवनो पार ॥ १ ॥ जीव जगतमां उद्धरया, जेहनुं अविचल नाम ॥ शीयलवती अंजना तणो, रास भणुं अभिराम ॥२॥

॥ ढाल पहेली ॥

॥ तो जीहो पहलेने कडवे हा पाय नमुं, भवदुःख भंजन जे भगवंत तो ॥ कर्म काया तणां कापशुं, परभव पापनो आणशुं अंत तो ॥ रास भणुं सती अंजना, दान दया गुण शीयल संतोष तो ॥ विरहिणी वली रे वैरागिणी, संयम साधीने गइ सुरलोक तो ॥ तो जीहो सती रे शिरोमणि अंजना ॥ १ ॥ तो जीहो सती रे शिरोमणि गायशुं, उपनी वंश विद्याधर माय तो ॥ नामे हो नव निधि संपजे, एनुं भजन करंतां भवदुःख जाय तो ॥ तो० ॥ स० ॥ २ ॥ तो० ॥ ब्राह्मी ने सुंदरी वंदीए, राजा हो रुषभ तणे

घरे धीय तो ॥ बालपणे तप वन गइ, काम भोग न वांछ्यां जेह तो ॥ सती रे वंदुं सुलोचना, मेघ सेना-पतिने घरे नार तो ॥ अंजना सती रे सीता वली, तारा न चूकी रे शील लगार तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ३ ॥ तो० ॥ पांचसें किसन कुमारिका, इण बाल-कुमारीने लागुं जी पाय तो ॥ जादव जान जाणी करी, द्वारिका दाहा देखी तप वन जाय तो ॥ हरि तणी अंगना वंदीए, जेणे राग छोडी मन धरीयो वैराग्य तो ॥ राजीमती पाय पूजीए, जेणे घोर संसा-रनो कीधो छे त्याग तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ४ ॥ तो० ॥ चंदनबाला हो चिरं जीवो, जेणे आहार दीधो महा-वीर तो ॥ बालकुमारी रे साधवी, अनशन साधी पामी भवतीर तो ॥ दमयंतीए बहु दुःख सह्यां, सतीयपणे रही ते वन मांय तो ॥ माता मंदिलासा वंदीए, ते तो कुटुंब तारी करी शिवपुर जाय तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ५ ॥ तो० ॥ मयणरेहा रतिसुंदरी, जेणे नयण काढी दीयां राख्युं छे शील तो ॥ छपन्न सहस साथे तप वन गइ, मेहली मंदोदरी लंकानी लील तो ॥ शील उपदेश शास्त्रे करी, (हवे) जुइ जुइ कथा छे एम अनेक तो ॥ तह वांदुं सरवे साधवी, रूडी अंज-

नाना गुण केटला कहीश तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ६ ॥ तो० ॥ वंश वडो रे रलियामणो, राज करे त्यां रावण जगमाल तो ॥ अंजनाना गुण सांभली, ए कथा उपरे अति घणो ख्याल तो ॥ चित्त वसी रंग रायने, ते वारे सभामां पूछे वारोवार तो ॥ कविजन रास प्रकाशजो, अक्षर आणजो अति घणा सार तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ७ ॥ तो० ॥ महेंद्रपुरी रे जग जाणीए, राजा हो महेंद्र वसे तिण ठाम तो ॥ तस पटराणी छे रुअमी, मनोवेगा छे तेह तणुं नाम तो ॥ पुत्र सो रायना निर्मला, रूपे ते रुडा ने दर्शन काम तो ॥ केडेथी जाइ एक कुंअरी, अंजनासुंदरी तेह तणुं नाम तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ८ ॥ तो० ॥ बापने वाहाली रे बालिका, मायने जीव थकी घणुं हेत तो ॥ सो बंधव वच्चे एक बेनडी, लाडकी नानडी गुण तणी गेह तो ॥ सर्व विद्या भणी सुंदरी, चालती चाले जेम गजगति गेल तो ॥ स्वजन सहुने सोहामणी, दिन दिन वाधे जाणे चंपक वेल तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ९ ॥

॥ दोहा ॥

॥ भर जोबनमां ते थइ, कुंअरी चतुर सुजाण ॥ जैन मार्गमां दीपती, बोले मधुरी वाण ॥ १ ॥ एक

समे शणगार करी, पुहती पितानी पास ॥ पुत्री देखी राखवी, भरजोबन सुविलास ॥ २ ॥ ए बेटा मुज वल्लही, केने परणावुं जोय ॥ घर वर सरखुं जो मले तो जगमां यश होय ॥ ३ ॥

॥ ढाल बीजी ॥

॥ तो जीहो ॥ राये प्रधान तेडावीया, अंजना-वर तणो करोरे विचार ॥ एक कहे रावणने दीजी-ए, बीजो कहे दीजीए मेघकुमार तो ॥ वर छे होय प्रभु-जी रुअडो, जीवन भर ते साधशे जोग तो ॥ वर्ष अढारमें तप करी, वर्ष छव्वीशमां पामशे मोक्ष तो ॥ ते वारे कन्याने सुख नहीं, शरीरे उपजे अति घणुं दुःख तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १ ॥ तो० ॥ रतनपुरी तणो राजीयो, राय प्रल्हाद विद्याधर जाण तो ॥ तस घर पुत्र छे दीपतो, पवनजी लग्न कीधुं रे प्रमाण तो ॥ अंजनाना गुण सांभली देश विदेशे वाधी छे वि-ख्यात तो ॥ पवनजी मित्रने एम कहे, आपणे रूप जोवुं जइ भली भांत तो ॥तो०॥ स० ॥ ॥ २ ॥ तो० ॥ पवनजी लाग्यो रे निरखवा, पुरोहित नीची घाली रह्यो दृष्ट तो ॥ निरखता तृप्ति पामे नहीं, नारी न दीठी भूतल हेठ तो ॥ दरिसण जाणुं रे (देवांगना)

बोलतां बोले छे सुललित वाण तो ॥ चंपकवरणी हो सुंदरी, एहनां नयन जाणे मृग तणां बाण तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ३ ॥ तो० ॥ बेठी सिंहासने अंजना, बेहु पासे सोहे सखी तणा वृंद तो ॥ वस्त्र आभरण अंगे धरयां, तारामां शोभे जेम पूनम चंद तो । वसंतमाला एम उच्चरे, बाइ योग्य जोडुं मल्युं एणे संसार तो ॥ जेहवा हो पवनजी जाणीए, तेहवी हो पामी छे अंजना नार तो ॥ तो० ॥ स० ॥४॥ तो० ॥ बीजी सहियर एम उच्चरे, बाइ पेहलो वर मन चिंतव्यो जेह तो ॥ तेहवो हो पवनजी वर नहीं, वर्ष अढारमां तप करशे तेह तो ॥ पांच इंद्रिय तिहां झींपशे, वर्ष छव्वीशमां पामशे मोक्ष तो ॥ तेणे करी विवाह वर्जीयो, कन्याने होवे वर तणुं दुःख तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ५ ॥ तो० ॥ अंजना आनंदे एम उच्चरे, बाइ धन धन ते नरनो अवतार तो ॥ कर्म काया तणां कापशे, वेहेलो पामशे भव तणो पार तो ॥ पाय वंदुं ते पूज्यना, बे कर जोडीने नामुं हुं शीश तो ॥ पवनजी कोपे रे धमधम्यो, मनमां आणी छे अति घणी रीस तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ६ ॥ तो० ॥ पवनजी कोपे रे परजल्यो, धनुष चढावीने सांध्युं छे बाण तो ॥

मारा रे अवगुण बोलती, परपुरुषनां करे रे वखाण तो ॥ मंत्रीए आवीने बांहे धर्यो, जो रे नारीने नर नवि घाले रे घाय तो ॥ पाये लागी करी प्रीछव्यो, उं-रणे घालीने मार्गे लेइ जाय तो ॥ तो० ॥ स० ॥७॥ तो० ॥ पवनजी मन मांहे चिंतवे, ए तो रूपे रुडी ने दर्शने काल तो ॥ मन मांहे मेली रे पापणी, एनुं चित्त चोखुं नहीं कर्मचंडाल तो ॥ पुरुष परायाशुं मन रमे, पवनजी चिंते एसो रे उपाय तो ॥ मेहेलुं तो एहने रे वर घणा, परणीने परिहरुं ए सम नहीं कोइ दाय तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ८ ॥ तो० ॥ लगन तणो दिन आवीयो, ढोल ददामा ने घूरे निशाण तो ॥ राय राणा हो सर्वे मव्या, हवे वापस्युं तिमिर ने आथम्यो जाण तो ॥ महेंद्रराय आव्यो सामइए, पवनजी देखीने आनंद थाय तो ॥ धवल मंगल गावे गोरडी, हवे अंजनानो वर जोवाने जाय तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ए ॥ तो० ॥ तोरणे वरराय आवीयो, अंजना उपरे अति रे अभाव तो ॥ सांभलतां शीश चटको चढे, नाम लेतां चढे हडहड ताव तो ॥ धवल मंगल गावे गोरडी, पोंखणां सासु करे बहु भाव तो ॥ वरने विमासण अति घणी, जाणे बंधन-

शाळामां लेइ जाय तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १० ॥ तो० ॥ रूपा तणो रे मंरुप रच्यो, सोनाना कलश सोना तणी वेल तो ॥ सोवन पाय मोती जड्यां, अंजना पवनजी बेठां बेहु हेल तो ॥ हाथमेलो तिहां संचरे, नयणे नीहाले विद्याधरी नार तो ॥ अंतरपट रे पाछो करी, जाणीए कर मांहे ग्रह्यो रे अंगार तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ११ ॥ तो० ॥ परणीने पगठी उतरयां, करे पहेरामणी अंजनानो तात तो ॥ गज रथ आप्या रे अति घणा, ताजा तुरंगम देश विख्यात तो ॥ धन कंचन मोती रे आपीयां, आपी छे रयण तणी बहु कोम तो ॥ वसंतमाला रे आदे करी, पांचसें साहेली पूंठे छे जोड तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १२ ॥ तो० ॥ रतनपुरी मांहे संचरया, साहामो हो आव्यो छे राय प्रल्हाद तो ॥ अंजना पाय पूजी करी, सकल मनोरथ मुज फल्या आज तो ॥ सासुना पाय तिणे पूजीया, आप्यां छे आभरण रयण अमूल्य तो ॥ पांचसें गाम राये दीधां, ए वहूअर मारी जीवन तुल्य तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १३ ॥

॥ दोहा ॥

॥ परणी मेली पद्मिणी, मूकी महोल मोझार ॥

अहि तणी कांचलीनी परे, फरी न पूछी सार ॥१॥ अंतर हेत हुवे नहीं, तो नयणां नेह न होय ॥ नेह विहूणी तेहनी, वात गमे नहीं कोय ॥ २ ॥

॥ ढाल त्रीजी ॥

॥ तो जीहो ॥ महोटां रे मंदिर मालीयां, आपी वहूने हो एम कहे राय तो ॥ कुलवहु लीला इहां करो, सुख संयोग विलसो एणे ठाय तो ॥ पवनजी सार पूछे नहीं, अंजना आर्त्ति हैये न समाय तो ॥ कहोने कारण किशुं बेहेनडी, सूध न सार कीधी अम तणी नाह तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १ ॥ तो० ॥ पीयरथी आवी रे सुखडी, वसंतमाला कर मोकली सोय तो ॥ लइ करी स्वामी आगल धरी, गावंता गांधर्वने दीधी छे तेह तो ॥ वस्त्र आभरण जे मोकल्यां, जाणुं महारा स्वामीनुं शोभशे अंग तो ॥ वस्त्र फाडीने कटका करी, आभरण लेइ आप्यां छे मातंग तो ॥ तो० ॥ स० ॥ २ ॥ तो० ॥ वसंतमाला रे विलखी थइ, आवीने अंजनाने कही छे वात तो ॥ जे वस्तु स्वामीने मोकली, आपण उपर किस्यो रे अभाव तो ॥ अंजनाने आंखे आंसु झरे, शुं चूकी छे भक्ति अनेक तो ॥ ए नर दीसे छे निर्मला, कांइक आपणे कर्म विशेक तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ३ ॥

॥ दोहा ॥

॥ बोल कुबोल न विसरे, शल्य समा सालंत ॥ खिण एक रति नवि उपजे, आरति घणी आणंत ॥१॥ नजर न मेले नाहलो, उपजे अति उच्चाट ॥ आवटणुं लागे घणुं, विरहज वांकी वाट ॥२॥ मात पितानी लाकडी, सासु ससरा शुन दिठ ॥ कंतमया विण कामिनी, उंगो देखे नेट ॥ ३ ॥ पवनजीनी पद्मिणी, परम महासुखकार ॥ नाह नेह नीपट नहीं, मेली माथे नार ॥४॥ प्रीतम मन मेल्या पखे, आदर न करे उर ॥ दोष गाढ करी दाखवे, सासु ससरा जोर ॥ ५ ॥ आदर विण दिन अंजना, काढे घणे कलेश ॥ मात पिता मन मुंऊवे, विण अपराध विशेष ॥ ६ ॥ दिन पलट्यो पलट्या सज्जन, नांगी हैयानी हाम ॥ जेना करती उत्तरा, ते नवि ले मुज नाम ॥७॥ प्रीतम विण विलखी फरे, जल विण नागरवेल ॥ वणजारानी पोठ ज्युं, गयो घुखंती मेल ॥ ८ ॥ बोले अंजनासुंदरी, नागरी चतुर सुजाण ॥ प्रीतम विण विलखी फरुं, गुण विण लाल कवाण ॥ ९ ॥

॥ ढाल चोथी ॥

॥तो०॥ अंजना बेठी रे मालीये, पवनजी तुरिय

खेलावन जाय तो ॥ आवतो जावतो निरखती, तेम तेम हरख वाधे हैया मांय तो ॥ पवनजी कोपे रे परजल्यो, अंजना आणे ठे अति घणी प्रीत तो ॥ जाणे रे नारी नीहालशे, त वारे गोख आमी करावी जींत तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १ ॥ तो० ॥ पांचसे, गाम पोते लीयां, राय राणी बेहु वरजे ठे पुत्र तो ॥ अंजना सती रे सुलक्षणी, ए वहुने सोंपीए निज घर सूत्र तो ॥ मह्होटा रे कुल तणी उपनी, राजा हो महेंद्र तणी बहु लाज तो ॥ अंजना आदर कीजीए, एम कहे केतुमतीने राय प्रल्हाद तो ॥ तो० ॥ स० ॥ २ ॥ तो० ॥ आणां घणां पाठां वालीयां, एणे रे आणे आव्यो वमो वीर तो ॥ अंजना कहे रे नवि आपीए, अन्य आभूषण मोकल्यां चीर तो ॥ स्वामी रे मन मान्यां नहीं, हुं तो पीयरे आवीने शुं करुं वात तो ॥ बंधव पाठो रे वालीयो, मात पिता दुःख धरे दिन रात तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ३ ॥ तो० ॥ बार वरस वच्चे वही गयां, इण कथा उपर एटलो संबंध तो ॥ रावण वरुण बेहु कटक करी, मांहोमांहे उपन्यो ठे अति घणो द्वंद्व तो ॥ गज रथ घोमा पाखरया, पालाने बखतर शोभे शरीर तो ॥ शूरा ने सुभट शण-

गारीया, हवे जोतरथा रथ वाजे रणजेर तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ४ ॥ तो० ॥ तेडुं विद्याधरने मोकल्युं, एक तेडुं आव्युं राय प्रल्हाद तो ॥ जेटले राय सान्निध्य करे, पवनजी कहे स्वामी अम तणुं काम तो ॥ आयुधशाला मांहे संचरयो, कर मांहे धनुष लीधां जइ बाण तो ॥ तमे घेर बेठा लीला करो, पुत्र जाया तणुं ए ठे प्रमाण तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ५ ॥ तो० ॥ पवनजी चाल्यो रे कटकमां, स्वामीए कीधी न अम तणी सार तो ॥ दूर थकी पाये लागशुं, जाव कुजाव जोशुं एक वार तो ॥ वसंतमाला माहारी बेनडी, शुद्ध शीख दीए मुज हेव तो ॥ दहींनो रे रूबो जरी करी, मारगमां उजी अंजना देव तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ६ ॥ तो० ॥ कनक कचोलुं रे दहींए जर्युं, शकुन विषे मही लेइ जाय तो ॥ कटके जातां पियु वांदशुं, त्यारे नमण करी लागीश पाय तो ॥ जाणशे अंजनाने आदरी, राजजवन मांहे देखशे लोक तो ॥ ज्यां लगे स्वामी आवे नहीं, त्यां लगे मन मांहे करुं रे संतोष तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ७ ॥ तो० ॥ गयंद बेसीने रे संचरयो, मात पिताने नामीयुं शीश तो ॥ सज्जन सहुने संतोषीया, अंजना उपरे अति घणी रीस तो ॥

दूर थकी रे दृष्टे पड़ी, चतुर चितारानुं जुउं चित्राम तो ॥ पूतली लखी रे रंभा जिसी, चतुर चितारानुं जाचुं ए नाम तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ८॥ तो० ॥ मंत्री कहे नहीं पूतली, चींत ओठंगे ठे अंजना नार तो ॥ सांभली राय रातो थयो, मार्ग जातां स्वामी मलीया ठार तो ॥ दूर ठेली ते अलगी पड़ी, मारग मेलीने चाल्यो ठे साथ तो ॥ वसंतमाला मोडे करडका, बाइ मूरख दीसे छे तम तणा नाथ तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ए ॥ तो० ॥ बांह साहीने बेठी करी, उरड़े घालीने गइ घर मांहे तो ॥ कटक चाल्युं हो रावण तणुं, ठींकतां चाल्यो ठे माहरो नाह तो ॥ जीवने जोखम अति घणुं, पहोंच्युं ठे माहरे अति घणुं पाप तो ॥ घेलो रे गाल न दीजीए, कटके चालता केम दीनो ठे शाप तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १० ॥ तो० ॥ अंजना कहे सुण सुंदरी, दुःख मांहे दुःख मुज उपन्युं आज तो ॥ पाणीथी पण करी पातली, ससरा वच्चे मारी निगमी लाज तो ॥ सासुने मुख केम दाखवुं, घर बेसी जिन तणुं नाम जपीश तो ॥ चारित्र मन मांहे चिंतवुं, अवसर जाणीने संयम लइश तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ११ ॥ तो० ॥ नगर थकी दल संचर्युं, मारग थकी

दूर दीधुं मेलाण तो ॥ चकवो ने चकवी त्यां टलव-ले, वापस्युं तिमिर ने आथम्यो जाण तो ॥ पवनजी मंत्रीने एम कहे, नारी तणुं नहीं लीजीए नाम तो ॥ पुरुष परायाशुं मन रमे, एने चकवीनी पेरे मूकी में गाम तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १२ ॥ तो० ॥ मंत्री कहे सुणो विनति, एवडो कांइ आणो हैयरूं जर्म तो ॥ महासती मांहे रे मूलगी, अहोनिश सेवती जिन तणो धर्म तो ॥ पुरुष परायो वांछे नहीं, वचन वरांसे कांइ करो रीस तो ॥ शीयल सरोवरे झीलती एणे मोक्षगामी जाणी नाम्युं शीश तो ॥ तो० स० ॥१३॥

॥ दोहा ॥

॥ वचन सुणी मंत्री तणां, कोमल थयुं निज चित्त ॥ पवनजी मंत्रीने कहे, सुणो हमारा मित्त ॥ १ ॥ खोटुं ए कारज में करयुं, संतापी निज नार ॥ वचन वरांसे दुहवी, करवो कवण विचार ॥ २ ॥ मो मनमें प्यारी वसे, जाणुं मलीए जाय ॥ लोके लाज रहे नहीं, मन मनमें मुंझाय ॥ ३ ॥

॥ ढाल पांचमी ॥

॥ तो० ॥ पवनजी मित्रने प्रीछवे, कटके चालुं तो नारी मारयानुं पाप तो ॥ पाछो वलुं तो प्रजा हसे,

महोलमां लाजशे मुज तणो बाप तो ॥ मित्र कहे छाना रे जायशुं, तेम्नी सेनापतिने दीधी छे शीख तो॥ जात्रा करी अमे आवशुं, त्यां लगे कटकनो करजो प्रेख तो ॥ तो० स० ॥१॥ तो० ॥ प्रछन्न गते त्यां आवीया, आवीने अंजनानां ठेकयां कमाड तो॥वसंतमाला जोगल देइ करी, वचन उतावलां बोलती गाल तो ॥ शूरा रे पुरुष कटके गया, लंपट लोक रह्या छे रखवाल तो ॥ व्हाणे हुं रायने विनवी, तेह तणी रे कढावीश खाल तो ॥ तो०॥स० ॥२॥ तो०॥ पुरोहित मंत्री एम उच्चरे, बाइ ए छे राय प्रल्हादना नंद तो ॥ अंजना केरो रे शिर धणी, वंश विद्याधर उपन्यो चंद तो ॥ वसंतमाला आवी उलख्या, नयणे नीहाले तो आपणो स्वाम तो ॥ सती रे सामायिके ज्यां लगे, त्यां लगे राय रहो इणे ठाम तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ३ ॥ तो० ॥ धर्मक्रिया करी अंजना, आवीने पवनजी बोले छे मर्म तो ॥ महासती मांहे रे मूलगी, अहोनिश सेवती जिन तणो धर्म तो॥ वचन वरांसे में दुहवी, में तुने कीधो अन्नाव अगाध तो ॥ हाथ जोमीने नीचो नम्यो, खमो खमो अंजना मारो अपराध तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ४ ॥ तो० ॥

अंजना आवीने पाये नमे, एवा हलवा कां बोलो उच्चार तो ॥ जेवी रे पग तणी मोजडी तेहवी होवे रे पुरुष तणी नार तो ॥ हाथ जोडीने आगल रही, वचन सोहामणां बोले छे दीन तो ॥ प्राप्ति विना केम पामीए, एणे पञ्जर फोडीने कीधो छे मीण तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ५ ॥ तो० ॥ त्रण दिवस तेहने घरे रह्या, खटरस भोजन पीरसे पक्कान्न तो ॥ विंझणे वायु बेठी करे, बीडां वाली वाली आपे छे पान तो॥ नाटक नाचीने रीझवे, वीणा वजाइ गावे जिन तणां गीत तो ॥ पवनजी आनंद पामी रह्या, अंजना हरख्युं छे राय तणुं चित्त तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ६ ॥ तो० ॥ प्रछन्न गते जिम तमे आवीया, राय राणीने करजो जाण तो ॥ आशा पहोंचे सहु अम तणी, बाहानुं आभरण दीधुं सहिनाण तो ॥ वसंतमाला रे तेडी करी, अंजना महारे चिंतामणि रत्न तो ॥ दांतने जीभ शी भलावववी, रात दिवस एनुं करजो यत्न तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ७ ॥ तो० ॥ वसंतमाला रे बोलावीने, राजा हो पवनजी कीधो जुहार तो ॥ धन कंचन मोती रे आपीयां, हवे कुंची सहित आप्या छे भंडार तो ॥ पुरोहित मंत्रीने एम कहे, रण मांहे

राजानी राखजो देह तो ॥ वेहेला ते घेर पधारजो, वाट जोउं जाणे आवण मेह तो ॥ तो० ॥स०॥८॥ तो० ॥ शीख दीउं अंजना चालीए, रणमां जाइ देखा- रुजो मूठ तो ॥ पुत्र सो आवशे वरुणना, ते आगल रखे देखाडता पूंठ तो ॥ दुर्जन कटक छे वरुणनुं, लोह तणा त्यां पडशे अंगार तो ॥ सहियर वचन एहवां कह्यां, मरण जलुं पण नहीं जली हार तो ॥ तो० ॥स०॥९॥तो० ॥ दोहा ॥ राय पराया गोरमें, मत जागो राजकुमार ॥ लंछण लागे दो कुले, मरवुं एकज वार ॥१॥ढाल॥तो०॥ पोल थकी रे पाछी वली, नयणे वछूटी छे जल तणी धार तो ॥ कठिन वचन कह्यां कंतने, मुख ढांकी रुए छे वारोवार तो ॥ व- संतमाला आवी धीरज दीए, बाइ हमणां आव्यो सामायिक काल तो ॥ पद्मिणी पडिक्कमणुं करो, चउदे नियमनी करो शुद्ध नीहाल तो॥तो०॥स०॥१० ॥तो०॥शुद्ध सामायिक उच्चरे,करे ध्यान धर्मनुंघडीदो- इ चार तो॥पांच पर्वी तप उच्चरे,बारेव्रत पढ्यां तिणे निरधार तो ॥ सांजे बेसीने सझाय करे, जावना बार चिंतवे मन मांय तो ॥ पाछली राते तो पढे गुणे,एणी पेरे अंजनाना दिन जाय तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ११ ॥

॥ दोहा ॥

॥ सेनाए करी परिवरर्यो, लंका नयरी जाय ॥
नुप नली परे नेटीया, अति रलियायत थाय ॥१॥
रावणनो आदेश लइ, शुन्न वेला सुविचार ॥ वरुण
उपर तत्क्षण चढयो, दल बल सबल अनुसार ॥ २ ॥
हवे ते अंजनासुंदरी, गर्न रह्यो ते रात ॥ गुप्तपणानुं
काम छे, कोइ न जाणे वात ॥ ३ ॥ गर्न तणे शुन्न
लक्षणे, गर्न जणाणो जाम ॥ केतुमती सासु कहे, केवुं
कर्युं ए काम ॥ ४ ॥ पवनजी तो परदेशमें, वहूए
वधार्युं पेट ॥ हुं जाणती एमज होशे, सोइ होयुं नेट ॥५॥

॥ ढाल छठी ॥

॥ तो० ॥ उदर उंधान जाणी करी, बिहु जणे
मांमी छे दाननी शाल तो ॥ साधवेला नित्य साचवे,
दुःखीया दोहिलानी करे छे संन्नाल तो ॥ नित्य नित्य
पात्रने पोखती, शेरीए शेरीए मांडयो सत्रकार तो ॥
नाव नले मने उलटे, दिन दिन दीसे छे चमतो
प्रताप तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ १ ॥ तो० ॥ राणीजी
रायने विनवे, सांनलो स्वामी मुज विनति आज
तो ॥ अंजना करे रे उमावणा, धुर लगे घणीए
न कीधी सार तो ॥ घर फोडीने वित्त वावरे, कटके

जातां एनुं मरडयुं छे मान तो ॥ घरे जाइ करीने हुं पीछवुं, नहीं तो करशुं एहनुं अपमान तो ॥ तो० ॥ स० ॥ २ ॥ तो० ॥ शीख मागी रे स्वामी कने, पालखीए बेठी आरोगे छे पान तो ॥ आगल पात्र नचावती, जाचक जोइ जोइ आपे छे दान तो ॥ साथे रे सहीयर अति घणी, सरल सादे गांधर्व गीत गाय तो ॥ आगे थकी जण मोकल्यो, हवे सासु वहू तणे घेर जाय तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ३ ॥ तो० ॥ शेरी शेरीए सुरतरु पाथरयां, आंगणे पटोलां ने पाथरया पाट तो ॥ फूलना पगर उपर धरया, जाणे सासुजी आवशे एणी वाट तो ॥ साहामी आवीने पाये नमी, दरिसण दीठे दारिद्र जाय तो ॥ वेणीना वाला छोडी करी, तेणे करी लूवे छे सासुना पाय तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ४ ॥ तो० ॥ पालखी आगल पाली चले, सासुनी भक्ति करे मन थिर तो ॥ सोवर्ण पाट बेसाडीयां, चरण पखालीने पीए छे नीर तो ॥ पाय पूजी दीए प्रदक्षिणा, सासरे पीयरे मुज वाधी छे लाज तो ॥ सकल मनोरथ मुज फल्या, माणस मांहे महोटी करी आज तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ५ ॥ तो० ॥ वहूजीनो देह देखी करी, केतुमती राणीए मन धरी

रीस तो ॥ अंगनां चिह्न फरी गयां, कहे वहू तारुं रूप केवुं आ दीस तो ॥ महोटा रे कुल तणी ऊपना, वंश विद्याधर ज्योति छे नार तो ॥ साचो अक्षर मुजने कहे, ताहरे उदर ऊधान के विकार तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ६ ॥ तो० ॥ आभरण मेली पाये नमी, कुंअर तमारे मुज कीधी छे सार तो ॥ विरहिणी जाणी पाछा वल्या, मुज घेर आवीया रयणी मोझार तो ॥ त्रण दिवस मुज घेर रह्या, तुम पुत्रथी मुज पूगी छे आश तो ॥ जेम आव्या तेम पाछा वल्या, तेण करी माहारे छे सातमो मास तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ७ ॥

॥ दोहा ॥

॥ जुठ म बोल तुं पापिणी, मोहोटे कुले कुनार ॥ एह अनर्थज तें करयो, तेणे तुजने धिक्कार ॥ १ ॥ अकार्य मोटुं तें करयुं, लोपी कुलनी लाज ॥ तुं कुल-खंपण ऊपनी, प्रत्यक्ष दीठी आज ॥ २ ॥ तारुं मुख दीठां थकां, लागे अमने पाप ॥ ऊलटां कर्म समाचरयां, ऊपजाव्यो संताप ॥३॥ वात सुणी सासु तणी, मूर्छाणी तव नार ॥ ऊंछे जल जिम माछली करती दुःख अपार ॥ ॥४॥ सुण सासु मुज विनति, में नवि कीधुं कर्म ॥ आ सहिनाणी जोइ ल्यो, राखो मारी शर्म ॥५॥

॥ ढाल सातमी ॥

॥ तो ॥ वहूनां रे वचन काने सुणी, केतुमती मन धरीयो रे रोष तो ॥ परणीने तुजने हो परिहरी, तुज मुज पुत्रनो किस्यो रे संतोष तो ॥ आज लगी रे अलखामणी, चोर्यां आजरण शुं निर्मली थाय तो ॥ वंठयुं रे दुध शुं कीजीए, सहीयर साथे पीयर तुं जाय तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ १ ॥

॥ दोहा ॥

॥ पीयर जा रे पापिणी, नहीं राखुं एक रात ॥ दूर जा तुं देशांतरे, जेमही विगले वात ॥१॥ फाटयुं दुध शा कामनुं, विणठा माननो त्याग ॥ करवो सही उतावलो, न गणवुं सगपण लाग ॥ २ ॥ कंचन तणी छुरी होये, पेटे मारी न जाय ॥ में तो तुजने परिहरो, जोइ अवगुण समुदाय ॥ ३ ॥

॥ ढाल आठमी ॥

॥ तो० ॥ सासुनां वचन काने सुणी, अंजना उपर पडयो घणो दाह तो ॥ बाइजी पुत्र तमारो पाछो वले, त्यां लगे मने राखो घर मांह तो ॥ सासुने ससरा हो तुम तणी, अहींयां रहीने एठज खाउं तो ॥ चरणकमलने ग्रही रहुं, कलंक लइ केम पीयरे जाउं

तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १ ॥ तो० ॥ केतुमती राणीजी हठे चढी, पगे करी क्रोधशुं ठेलीयुं शीश तो ॥ अंग मोडीने उजी थइ, थरथर ध्रूजे मनमां घणी रीस तो ॥ आंख थकी रे अलगी करी, जिहां लगे माहारा नगरनी सीम तो॥ जिहां लगे अंगना इहां रहे, तिहां लगे अंन्न पाणी तणुं नीम तो ॥ तो० ॥ स० ॥ २ ॥ तो० ॥ वसंतमालाने झाली करी, बांधी बे बंधने दीधो बे मार तो ॥ चोरथी आजरण मारा पुत्रनां, चोर देखाडो कां मारशुं ठार तो ॥ तेर घडी रे टेरी रही, वागे छे ताजणा ने बूटे छे सेड तो ॥ वलती हो सहीयर एम कहे, चोर तो पवनजी सही हतो तेह तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ३ ॥ तो० ॥ कालो रे रथ आणावीयो,काला तुरंगम जोडया छे रे दोय तो॥ कालां रे वस्त्र पहरावीयां, काली धोंसरी दीधी छे सोय तो ॥ काली रे मस्तके राखडी, कालां हो बाजुबंध बांध्यां छे दोय तो ॥ (सहीयरशुं बेठी छे एह तो॥ एवो पण पाठ छे) अंजना पीयरे हो चालीयां, जोजो जाइ कर्म तणां फल एह तो ॥ तो० ॥ सं० ॥ ४ ॥ तो० ॥ जुहार करी रथ संचरयों, सहीयरशुं बेठी छे अंजना देव तो ॥ पवनवेगे रथ चालीयो, बापनी

नूमिका आवी ततखेव तो ॥ दूरथी धवल घर देखीयां, सारथि बोल्यो बे ततखेव तो ॥ पेट फोमीने पथरा नरुं, में वनमां मेलुं बुं अंजना देव तो ॥५॥

॥ दोहा ॥

॥ मूल दूषण माहरुं नहीं, जोर न मुज कंइ माय ॥ कथन कह्युं नृप कामिनी, क्रोध थकी विलसाय ॥१॥ पगे लागी पाछो वल्यो, दीन वचन मुख वेण ॥ दिन आथमीयो एटले, थइ अंधारी रेण ॥ २ ॥ दूषण को केनुं नहीं, संच्यां कर्मज सोय ॥ बंध शुना-शुन आपणा, अब रोयां शुं होय ॥ ३ ॥

॥ ढाल नवमी ॥

॥ तो०॥ सांज पमी दिन आथम्यो, रयणी विहामणी घोर अंधार तो ॥ नाम जपुं रे जगनाथनुं, एणी वेला मुजने एह आधार तो ॥ हाथो रे हाथ सूझे नहीं, केम करी निगमशुं दुःखनरी रात तो ॥ शुद्ध सामायिक उच्चरे, एटले सूरज उग्यो थयो प्रनात तो ॥ तो० ॥ स० ॥१॥ तो० ॥ अंजना कहे सुण सुंदरी, बाइ मारे हैयमे घणो रे संताप तो ॥ कूडां रे कलंक चढावीयां, मुख केम दाखवुं अम तणे बाप तो ॥ माताहो मन केम मेलशे, नाइ नोजाइशुं

केम वधशे नेह तो ॥ जिहां लगे स्वामी आवे नहीं, तिहां लगे केम करी निगमशुं दिह तो ॥ तो० ॥ स० ॥ २ ॥ तो० ॥ वसंतमाला वलती कहे, जिहा लगे निर्मल उज्ज्वल आप तो ॥ तिहां लगे सज्जन सोहामणा, हर्षे बुलावशे तम तणो बाप तो ॥ माता रे मनोरथ पूरशे, नाइ नोजाइ मलशे नर उमंग तो ॥ ज्यां लगे पवनजी आव्या नहीं, त्यां लगे पीयर पोषजो अंग तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ३ ॥ तो० ॥

॥ दोहा ॥

॥ अनुक्रमे वाटे चालतां, चरण थया चयचोल ॥ मन संकोचती पद्मिणी, आवी नगरनी पोल ॥ १ ॥ नगर मांहे पेठी तिहां, लज्जा अतिही मन्न ॥ शेरी-मारग संचरी, कंपती डोले तन्न ॥ २ ॥ मनमां शोचे पग पगे, केम करी दाखुं मुख ॥ कालो वेश न शोनतो दीठे आवे दुःख ॥ ३ ॥ पीयरनी आशा घणी, पुत्रीने तो होय ॥ जोते मन खंची रहे, ऊंछो जोवे सोय ॥४॥ वसंतमाला धीरज दीए, आणे मन विश्वास॥ चाली आवे शहेरमां, आणी पीयरनी आश ॥ ५ ॥

॥ ढाल दशमी ॥

॥ तो० ॥ नगरमाहे शेरीए संचर्यां, आडो घूंघट

ने नीची छे दृष्टि तो ॥ हंस मयगल गतिए चालती, नगर तणा सहु जुवे छे शेठ तो ॥ राजविछाइ कोइ कामिनी, नाथ विहूणी दीसे निटोल तो ॥ पाछल प्रजा हो परवरी, एणी पेरे पहोंची छे बापनी पोल तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १ ॥ तो० ॥ पोलीयो ऊभी राखी पूछवा गयो, मोहोलमां जइने विनव्यो राय तो ॥ हाथ जोडीने नीचो नम्यो, बाहार आवी छे अंजना धीय तो ॥ सांभली राय राजी थयो, नगर शणगारो ने तोरणे बांधेव तो ॥ साहामी रे मेलोजी पालखी, तेडाव्यो साथ महेंद्रनाथ तो ॥ तो० ॥ स० ॥ २ ॥ तो० ॥ कानमां जइ करी विनति, अंजना सासरे परिहरी जेह तो ॥ सांभली राय झांखो थयो, मूर्छा आवीने हुउ रे अचेत तो ॥ बांहे साहीने बेठो करयों, निर्मल वंशे कीधो अनाचार तो ॥ मत्सर चढावी राय बोलीयो, पापिणी परिहरो पोलनी बाहार तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ३ ॥ तो० ॥ पोलीये आवीने उठाडीयां, बाइ तुने रूठयो विद्याधर राय तो ॥ बांहे झालीने बेठी करी, मन मांय चिंतवे आपणी माय तो ॥ अंजना मार्गे संचरयां, शरीर सुनुं थयुं शुद्ध न सार तो ॥ आघा ने पाछा पग पडे,

एणी परे पहोंची छे माताने द्वार तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ४ ॥ तो० ॥ मंदिर मांहे माता रमे, सुवर्ण हिंमोले हिंचे छे खाट तो ॥ घुमरी घाले रे कामिनी, माणक मोती हीरे जड्या पाट. तो ॥ फूलनो परिमल महमहे, चंदन घसी घसी चर्चे छे अंग तो ॥ कोट वाली करी निरखीयुं, आंगणे दीठी छे अंजना चंग तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ५ ॥ तो० ॥ होठ सूका रे खमी पमे, जीज सुकी नहीं तालवे नीर तो ॥ एणी पेरे चालती बालिका, ढींचण पग तणे फाड्युं छे चीर तो ॥ कालो रे वेश शोजे नहीं, नयणे ऊरे जाणे मोतीनां वृंद तो ॥ मुख करमायुं रे कामिनी, जाणे राहु ग्रह्यो जिम चंद तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ६ ॥ तो० ॥ मंदिर मांहे माता गइ, सरले सादे हो रोवे छे माय तो ॥ हुं कां न सरजी रे वांऊणी, एणे कलंक चढाव्युं छे महारा कुल मांय तो ॥ रायने मुख केम दाखवुं लइ कटारी ने वेधशुं कुख तो ॥ तेणे कुखे अंजना उपनी, मारा कुलने लगाड्यो एणे दोष तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ७ ॥ तो० ॥ राणीनुं रुदन सुणी करी, चार चेटी मली आवे छे पास तो ॥ आदर विहूणी केम उभी रही, तुं कां रे उभी छे अंजना नार तो ॥

ससरा ने सासु लजावीयां, लजव्यां पीयर ने माय मोसाल तो ॥ वंश विगोवणी ऊपनी, बाइ तारुं मुख देखतां लागे छे आल तो ॥ तो• ॥ स० ॥ ७ ॥

॥ दोहा ॥

॥ चेटी चार मली करी, आवी अंजना पास ॥ वचन कटुक कह्या अति, बोले सघली दासी ॥ १ ॥ लाज विहूणी पापिणी, कीधो उज्जल हीण ॥ कुलने कलंक चढावीयुं, लज्जा कीधी क्षीण ॥ २ ॥ जाति लजावी मायनी, कुल लजाव्युं तात ॥ कुलखांपण तुं ऊपनी, हवे तुं परही जात ॥ ३ ॥ वलती आवी गोरमी, जेम तेम बोलणहार ॥ मुख नवि देखु ताहरुं, तुजने पडो धिक्कार ॥ ४ ॥

॥ ढाल अग्यारमी ॥

॥ तो० ॥ वसंतमाला रे वलती कहे, एवा कांइ बोलो छो हलवा रे बोल तो ॥ जे वारे पवनजी आवशे, सासरे, पीयरे मुख पडशे धूल तो ॥ संजम साधी हो तप करे, हजीय लगे छे गर्भनो पाश तो ॥ काया हो कामिनी नवि धरे, हजीय छे पवनजी पुरुषनी आश तो ॥ तो० ॥ स• ॥ १ ॥ तो० ॥ वलती हो बेहु जणी संचरी, ज्येष्ठ नाइ तणे घेर

जाय तो ॥ बांधव घरमां बेसी रह्यो, आंगणे आवी छे तेह तणी नार तो ॥ आवी जोजाइ सामी मली,मन विहूणी तेणे आपी छे बांह तो ॥ अंगुली दश दांते धरे, जाजी अन्न दीठे थया दिन दश तो ॥ तो० ॥ स० ॥ २ ॥ तो० ॥ एम अंजना घरोघर हिंडती, पग कुंकुमवरण कमल सम देह तो ॥ खुंचे ते कांटा ने कांकरा, तेणे रंगे जूमि राती थइ तेह तो ॥ दीन वचन मुखे बोलती, नयणे आंसु ऊरे जाणे श्रावण मेह तो ॥ जूख तृषाए करी व्याकुली, जाजी दीठां हुवां वरस दश दोय तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ३ ॥ तो० वलती हो जोजाइ इम कहे, सामी रही रही बोले छे बोल तो ॥ धुर थकी जो रे राह्यां हतां, तो एहवुं कां कर्युं कर्म निटोल तो ॥ अमे अबला रे शुं कीजीए, आंगणे आवो रखे घर मांय तो ॥ अम घेर आव्यां जो जाणशे, तुम तणा वीरनुं फेरशे ठाम तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ४ ॥ तो० ॥ आश मूकीने ऊजी थइ, बंधव बीजा तणे घेर जाय तो ॥ पाछली राते पहोरो जेम फरे, एम घेर घेर हिंडे छे अंजना धाय तो ॥ बंधव केणे नहीं पूछीयुं, सज्जन कोणे नवि कीधी छे सार तो ॥ दीठी रे अंजना जावती, पुरोहित प्रधाने देखाडयां छे बार तो ॥

तो० ॥ स० ॥ ५ ॥ तो० ॥ आंगणे रमती रे बालिका, मेडीए चडी चडी जूवे छे लोक तो ॥ जिहां जिहां अंजना सचरे, तिहां तिहां उपजे अति घणो शोक तो ॥ कूडां रे वयण काने सुणी, जाणे वागे छे खड्गनी धार तो ॥ दुःखमां दुःख साले घणुं, कहे कवि जेहनी चंठी बे व्हार तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ६ ॥ तो० ॥ अंजना तरसेरे टळवले, जल लइ आव्यो कोइ ब्राह्मण वीर तो॥ पद्मिणी पाणी रे वावरो, शीतल चरीयुं छे आमां नीर तो ॥ पाणी हो बांधव शुं करुं, नगर मांहे हूं तो नहीं पीउं नीर तो ॥ पोल बाहेर पाणी वावरुं, पोल मांहे मारा बापनी आण तो ॥ तो० ॥ स० ॥७॥

॥ दोहा ॥

॥ सज्जन नेह आणे नहीं, बोले मसकुं मोस ॥ सज्जन आदर नवि दीए, मनमां न आवे रोष ॥१॥ पाणी साथ जेम माछली, साचो स्नेह सुजाण ॥ जो कीजे जलथी जुआं, तो क्षणमां छोडे प्राण ॥ २ ॥ डुंगर केरा वोकला, उंचा तणो सनेह ॥ व्हेतां वहे उतावला, झट देखाडे छेह ॥३॥ माता पीयर सज्जना, धरतां बहुली प्रीत ॥ छेके छेह बतावीयो, उंछाकी ए रीत ॥४॥ सज्जन कीजे आंबसे, अवगुण गुण करी

लेत ॥ उं तत्क्षण पत्थर हणे, उं तत्क्षण फल देत ॥५॥ सज्जन एसा कीजीए, जेसा चोल मजीठ ॥ आप रंगे पर रंगवे, दीठी कर अदीठ ॥ ६॥ आंबा जंबु कर्मदां, चोथां कहीए बार ॥ उपर नरम दीसे घणां, मांहे कठिन कठोर ॥७॥ आण देवरावी नगरने, सुणजो जोशी वीर ॥ पाणी मले जो शहेरमां, हुं नवि पीउं नीर ॥ ८ ॥

॥ ढाल बारमी ॥

॥ तो० ॥ नगर बाहेर जल वावरुं, वसंतमाला वनमां मुने लइ जाय तो ॥ उज्ज्वल अटवी रे आगले, उंचा रे पर्वत विषम घणाय तो ॥ सूरजकिरण नवि संचरे, जेणे वनतरुवर छांय अपार तो ॥ माणस मुख दीसे नहीं, तेणे वने बाइ मने लेइ संचार तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ १ ॥ तो० ॥ आश मेली रे पीयर तणी, सिंह तणी पेरे मन कीधुं छे धीर तो ॥ शूरा क्षत्री जेम रण चढे, शरीर संभालीने साचव्या चीर तो ॥ उजड वन मांहे संचर्यां, दीठा छे पर्वत अचल उत्तंग तो ॥ स्कंधे चढावी रे कामिनी, लइ चढी तेणे पर्वतशृंग तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ २ ॥ तो० ॥ अंजना वन मांहे संचर्यां, लोक पीयरने

देवे छे गाल तो ॥ नगरनां लोक क्रूरे घणां, ए केहवो रायने उपज्यो छे ख्याल तो ॥ आण देवरावी रे घरघरे, एहवुं कर्म न करे चंडाल तो ॥ पेटनी पुत्रीने परहरी वन मांहे काढी छे अंजना नार तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ३ ॥ तो० ॥ माताए साहेली मोकली, जइ जुउ अंजना रही कोण गाम तो ॥ साहेली कहे ते तो वन गइ, हा हा !! दैव शुं कीधुं ए काम तो ॥ महारी रे कुखे ए उपनी, बालपणे एनी उपर अति घणो राग तो ॥ वन मांहि वाघ विदारशे, रात दिवस बले पेटमां आग तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ ४ ॥

॥ दोहा ॥

॥ वन मांहे गइ अंजना, एह वचन सुणी माय ॥ कुमरी महारी लाडकी, वसी जइ वन मांय ॥ १ ॥ मनवेगा मन चिंतवे, करे आरति बहु शोक ॥ इह लोके निंदा हुइ, विणसाड्या परलोक ॥२॥ नारी तणी मति पाछली, न करयो कोइ विचार ॥ काम पड्यो बगड्या थकां, शोच करे रे अपार ॥ ३ ॥

॥ ढाल तेरमी ॥

॥ तो जीहा ॥ नित्य भोजन करती बापपें, भाइ भोजाइने न आपती भाग तो ॥ उरसंगे रमती रे अम

तणे, ते केम सहेशे लूह जाल अंग तो ॥ अन्न पाणी केम पामशे, में जाएयुं कोइ राखशे वीर तो ॥ माता रे मूर्छावश थइ, शरीर संभालीने साचव्यां चीर तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १ ॥ तो० ॥ राजा आवी राणीने पीछवे, राजसंबंध न जाण्यो रे भेद तो ॥ कट-कथी पवनजी आवशे, नासिका कर्ण तणो करशे छेद तो ॥ केम करी लोकने पीछवुं, केम करी राखशुं देशनी कार तो ॥ जो घर आणुं रे अंजना, नगर नर नारी हिंडे अनाचार तो ॥ तो० ॥ स० ॥२॥ तो० ॥ वसंतमाला रे एम उच्चरे, बाइ तारो बाप छे कर्म-चंमाल तो ॥ मूर्ख माता रे तुम तणी, बंधवे कीधुं छे कर्म विकराल तो ॥ आंगणे राखी न अध घडी, कलंक चढावीने दीधुं छे आल तो ॥ वसंतमाला वली एम कहे, बाइ तारुं पीयर पडथुं रसाताल तो ॥ तो० ॥ स० ॥३॥ तो० ॥ अंजना कहे बाप माहरो निर्मलो, एणे कोइने नवि दीधुं आल तो ॥ माता छे रे महारी महासती, पतिव्रता धर्म तणी प्रतिपाल तो ॥ बंधव भक्ता छे बापना, एमने कोइने नवि दीजीए दोष तो ॥ पूरवे पुण्य कीधां नहीं, ए सहु आपणां कर्मनो दोष तो ॥ तो० ॥ सती० ॥४॥ तो० ॥ गिरि गुफा

सती रे नीहालती, तिहांकिणे दीठा छे मुनिवर ध्याने धीर तो ॥ पंच महाव्रत पालतां, तप जप संयम सोहे शरीर तो ॥ अवधिज्ञाने करी आगला, जइ करी अंजनाए वांद्या छे चरण तो ॥ अति दुःख मांहे आनंद हुउं, जवोजव होजो रे तुम तणुं शरण तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ ५ ॥

॥ दोहा ॥

॥ देइ प्रदक्षिणा जावशुं, वंदण विधिशुं करंत ॥ सुखे बेठां पूछे सती, अधिको हर्ष धरंत ॥१॥ पूछे चारण ऋषि जणी, वसंततिलका नाम ॥ कोण कर्मना दोषथी, साचुं जूठुं स्वाम ॥ २ ॥ ऋषि जाखे शुज जावशुं, कर्मकथा नहीं पार ॥ थोडामां जाखुं घणुं, सुणजो एह विचार ॥ ३ ॥

॥ ढाल चौदमी ॥

॥ तो० ॥ ध्यान पूरी ऋषि बोलीया, सुखी छो अंजनी महेंद्रनी धीय तो॥ सुखे स्वामीजी तुमने लह्या, सासरे पीयरे मुज दीधो छे छेह तो ॥ कोण कर्मे स्वामी हुं रडवडी, कोण कर्मे महारी तूटी छे आश तो ॥ कोण कर्मे माताए परहरी, कोण कर्मे मारो वन मांहे वास तो ॥ तो० ॥ स० ॥१॥ तो० ॥ ऋषि

कहे तमे सांजलो, शोक्य तणे जवे कीधुं ठे कर्म तो ॥ तुं हती धर्मनी द्वेषिणी, अहोनिश करती जिन-धर्मनो द्वेष तो ॥ साधु तणो उंघो चोरीयो, तेर घमी राख्यो पमोसणे एम तो ॥ जिहां लगे साधु वोहोरे नहीं, तिहां लगे अन्न पाणी तणो मुज नेम तो ॥ तो० ॥ स० ॥ २ ॥ तो० ॥ साधवी आवी तमने कहे, तुम तणे मन वसीयो वैराग तो ॥ आपी उंघो ने पाये नम्यां, मांहोमांहे उपन्यो धर्मनो राग तो ॥ संयम साधीने तप कस्युं आलोयण विण हुउं एटलो फेर तो ॥ कीधां रे कर्म नवि बूटीए, तेर घडीनां हुवां वर्ष तेर तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ३ ॥ तो० ॥ तिहां थकी चवी तमे सुर थयां, स्वर्ग थकी हुआं राजकुमारी तो ॥ साधे पामोसण दुःख सहे, कुखे तमारे ठे पुण्य-वंत जीव तो ॥ शूरवीर सोहामणो, आगल होशे ते धर्मआधार तो ॥ पवनजी अरुणशुं रणजमे, घर आवी कुशले मलशे अनुहार तो ॥ तो० ॥ सती० ॥४॥ तो० ॥ एटलुं कही ऋषि संचस्या, एटले गाज्यो गुफा मांहे सिंह तो ॥ त्रास पाम्यां सरवे सावजां, जाणे के आषाढो गाज्यो ठे मेह तो ॥ अंजना कहे अलगी रहे, वसंतमाला कहे मरण दीयो माय तो ॥

जाणशे पियु परदेशे गया, ए संदेह टालजो अम तणो जाय तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ५ ॥ तो० ॥ वसंतमाला रे वृक्षे चढी, अंजना आसन दृढ करी ठाय तो ॥ नाम जपे जगदीशनुं, जाणे के ध्याने चढ्यो मुनिराय तो ॥ चिहुं गति जीव खमावती, चारे हो शरणां चिंतवे मन मांय तो ॥ केसरी रूठ्यो रे शुं करे, मुज तणा धर्म न लेइ शके कांय तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ६ ॥ तो० ॥ वसंतमाला वृक्षे टलवले, धाउं धाउं अंजना छे निराधार तो ॥ बूम पाडे ने बरका करे, धाउं धाउं शीयल तणा प्रतिपाल तो ॥ धाउं धाउं सज्जन जे हुवे, धाउं धाउं वन तणा वनपाल तो ॥ कुंवरीने वाघ विदारशे, धाउं धाउं जिनधर्म तणा रखवाल तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ७ ॥ तो० ॥ तेणे वने व्यंतर यक्ष रहे, बार जोजन तणो रे रखवाल तो ॥ यक्षणी यक्षने एम कहे, आपणे शरणे आवी छे बे बाल तो ॥ शार्दूलरूप यक्षे करी, नखे करी केसरी छेद्यो हे देह तो ॥ शार्दूले सिंह पराजव्यो, दोकीने काढ्यो हे वन तजी छेह तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ ८ ॥ तो० ॥ देवता सहाय शीयले हुवे, आनंदे शीयल तणा गुण गाय तो ॥ नारी सर्वे मांहे निर्मली, बे कर जोडी देव

लाग्यो छे पाय तो ॥ शीयल हो शिवसुख संपजे, शीयलथी मलशे तमारो कंत तो ॥ शीयले हो मामोजी आवशे, तिहां लगे नारी रहो निश्चिंत तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ ए ॥ तो० ॥ देवता सहाय शीयल हुउं, वन मांहे अबला रहे अबीह तो वनफल ॥ वावरी वन रहे, जिन तणा धर्मनी लोपे न लीह तो॥ अखंम-पणे व्रत ते धरे, धुर लगे धर्मनी सकल सुजाण तो॥ शुद्ध सामायिक उच्चरे, अविचल दान दया गुण खाण तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ १० ॥ तो० ॥ चैत्र मास वदि अष्टमी, पुष्य नक्षत्र ने सोमवार तो ॥ पाछलो पहोर छे रयणीनो, अंजना जायो छे हनुमंत कुमार तो ॥ जाणे के सूरज प्रगटीयो, स्वर्गथी सुर कहे जयजयकार तो ॥ राक्षस रोलण उपन्यो, रामनो सेवक धर्मनो धार तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ११ ॥ तो०॥ सहीयर पुत्र पखालीयो, निऊरणा मांहे पखा-लीयां चीर तो॥ पुत्र पोढाड्यो रे पाथरे, सीतानो वारु हनुमंत वीर तो॥ निरखतां तृप्ति पामे नहीं, मांहो-मांहे बहु सखी एम करे वात तो ॥ जन्ममहोत्सव कोण करे, कटक चाल्यो छे कुंअरनो तात तो ॥ तो०॥ स० ॥ १२ ॥॥ तो०॥ चांदनी रात पूनम तणी अंजना

बेठी छे पुत्र कर धरंत तो॥ चंचल चपल सोहामणो, अति रलियामणो बहु गुणवंत तो ॥ हर्षे बोलवे रे मावझी, कुंवर तणो छे लघु वर वेश तो ॥ ताराने ताके रे बालुडो, जाणे के चांदलो ऊडपीने लेश तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १३ तो० ॥ मामो रे अंजनानो तिण सम, शूरसेन राजा छे तेहनुं नाम तो॥.यात्रा करीने पाछो वल्यो, आवी विमान थय्युं तेणे ठाम तो॥ वन मांहे दीठी छे बालिका, अचरिज पामीने मोकली नार तो ॥ मामीए अंजनाने ओलखी, नयणे वछूटी जल तणी धार तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १४ ॥ तो०॥ कोटे वलगी रे बेहु आरडे, एटले मामोजी आव्यो ततखेव तो॥ आवी भाणेजी साथे मल्यो, अति दुःख आणे छे अंजना देव तो ॥ कंठ थकी रे छूटे नहीं बालकनी परे धरी रही सास तो॥ खोले बेसाडीने धीरव, बाइ हमणां पूरुं तारा मननी आश तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १५ ॥ तो० ॥ वांहे टूटी जब बापनी, आण देवरावी गामोगाम तो॥ त्यारे उठी अमे वन गयां ज्यारे मुइ के जीवती न लीधी सार तो॥ पूरवे प्रीति हती घणी, भाइ भोजाइ केणे न कीधी सार तो ॥ मामाजी पाप पोहोंते घणो, करुणा न आवी कोइने लगार तो

॥तो०॥ स० ॥१६॥ तो० ॥ विमान बेसाडी रे संचस्या, अंजनाने उत्संगे हनुमान कुमार तो ॥ दीठा जब मोतीना झूमखा, उछली चंचल दीधी छे फाल तो॥ त्रोडी मोतीने नूमि पडयो, अंजना मूर्छित शुद्ध नहीं सार. तो ॥ मामोजी पुत्र लेइ पाछो वल्यो, आप्यो अंजनाने तेणी वार तो॥ तो०॥ स० ॥१७॥ तो० बांहे साहीने बेठी करी, पुत्र परीक्षानो महिमा तुं जोय तो॥ देश विदेशे हो हुं नम्यो, एहवो सबलो न दीठोरे कोय तो ॥ सघले शरीरे प्राये नलो, कारणिक पुरुष कोइ अवतस्यो शूर तो॥ शल नांगी रे महा वृक्षनी, पत्थर नांगीने कीधो चकचूर तो ॥ तो० ॥स०॥१८॥

॥ दोहा ॥

॥पूर्ण पराक्रमी प्रगटीयो, कपि कुल राखण माम ॥ द्युतिए शशी सम दीपतो, थयो वज्रंगी नाम॥१॥

॥ ढाल पन्नरमी ॥

॥तो०॥ हनु रे पाटण मांहे संचस्या, तरीयां तोरण बांध्यां छे बार तो ॥ याचक दान देवरावीयां, जन्म-महोत्सव कीधा छे सार तो॥सोवन पाट बेसारीया,भुवने पधराव्या उत्तम ठार तो॥ पांचे मलीने प्रकाशीयो, चूस्या पाषाण नणी हनुमंत कुमार तो ॥ तो० ॥स०॥१॥

॥ दोहा ॥

॥सुतना मुखने निरखती, फरी फरी अति अमोल
॥ साल सरिखा सा लहे, जे शिर चढ्या कुबोल॥१॥
ते दिन क्यारे आवशे, घेर आवशे भरतार ॥ लोक
मांहि मन उजली, कब करशे किरतार ॥ २ ॥

॥ ढाल सोलमी ॥

॥ तो० ॥ अंजना हनुमंत तिहां रहे, पवनजी
कटके पहोंता छे सनूर तो॥ जइ करी रावणने मल्या,
झाल्युं बीडुं ने चाल्यो छे शूर तो ॥ साथे हो
सेना ते अति घणी, मेघपुरी जइ करीयुं मेलाण तो
॥ बांध्या खर दूषण छोडावजो, तिहां मनावजो
माहारी आण तो ॥ वरुण राजा तिहां आवीयो,
चतुरंगी सेनाने दलबल पूर तो ॥ तो० ॥ स०॥१॥
तो० ॥ मेघपुरी दल संचर्युं, सामा हो वरसे छे
बाणना मेह तो॥ पवनजी पाय न चातरे, मांहोमांहे
सुभट जूझे छे तेह तो ॥ वरस दिवस झघडो हुउं,
मांहोमांहे बेहु जणे कीधो छे मेल तो ॥ बांध्या हो
खर दूषण छोडव्या, तिहां रे मनावी रावण तणी
आण तो ॥ तो० ॥ स०॥२॥ तो० ॥ कटक आव्यो
रे लंका भणी, राजा हो रावणे कीधो जूहार तो ॥

वस्त्र ने वाघा बहु आपीयां, शोजता आप्या शरीरे शणगार तो ॥ मास बे चार राखी करी, मोहोलमां आघे तेड्यो विद्याधर साथ तो ॥ ज्यारे तेमावुं त्यारे आवजो, तुमे वेहेला विद्याधर नाथ तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ३ ॥ तो० ॥ कटकथी कुंवरजी आवीया, मात पिता तेणे लाग्यो ठे पाय तो ॥ जेटले माता रे जोजन करे, तेटले अंजनाने घेर जाय तो ॥ सूनां रे मंदिर देखीयां, सूनां रे मंदिर कलकले काग ता ॥ पूरव वात काने सुणी, तेटले पवनजीने शिर चढी आग तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ४ ॥ तो० ॥ केडेथी माता टलवले, आवीने पवनजीनी झाली ठे बांहि तो ॥ पाठा वलो पुत्र जोजन करो, पीयरेथी वहूने तेडावशुं आंहीं तो ॥ धरणी सामुं रे देखी रह्यो, बोले न चाले न लीए मायनुं नाम तो ॥ माताजी खोला रे पाथरे, बांहि नाखी चाल्यो महेंद्रने गाम तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ५ ॥ तो० ॥ माता रोवे मुख ढांकीने, में तो वात विमासी न कीधुं ठे काम तो ॥ दल जणी जण नहीं मोकल्यो, तिहां लगे वहूने न राखी रे गाम तो ॥ पाठली बुद्धि नारी तणी, वात विचारी न कीधुं रे यतन्न तो ॥ केतुमती करे झूरणां, रांकने

हाथथी गयुं रे रतन्न तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ६ ॥ तो० ॥ पवनजी मंत्रीने एम कहे, राय राणीने केम करुं रे प्रणाम तो ॥ माताए स्त्रीने परिहरी, सासरा वच्चे माहारी निर्गमी माम तो ॥ वरस दिवस झगमो हुउं, राजा हो वरुणशुं थयो बहु जुऊ तो ॥ बांध्या खर दूषण ढोमावीया, तेह तणी ते आगल केम करशुं गुज्झ तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ७ ॥ तो० ॥ मित्र कहे रे सती निर्मली, अवगुण आपणा घेर ढे सोय ता ॥ गुण तो रे पर तणा संस्तवे, एहवी नारी नवि दीठी कोय तो ॥ पहेलां रे मंदिर किम जाइए, आगल थकी कहेवरावो जूहार तो ॥ पवनजी आणे रे आवीया, अंजना पीयरे पड्यो रे पोकार तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ८ ॥ तो० ॥ मित्रनां वचन सुणी करी, पवनजी चाल्या ढे महोटे मंमाण तो ॥ मित्र प्रधान साथे लीया, नगरने गोंदरे दीधुं ढे मेलाण तो ॥ पवनजीए दूतज मोकल्यो, आगलथी जइ कहेजो जूहार तो ॥ पवनजी आणे रे आवीयो, महेंद्र राजा सुणी करे रे विचार तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ए ॥ तो० ॥ महेंद्र कहे हुं महा पापीओ, में तो कर्म कसाइनुं कीधुं ए जाण तो ॥ हाजीया लोक माहारे ढे घणा, काढो

नर नहीं कोइ दीठो प्रमाण तो ॥ शीखनी वात न कोणे कही, मनमां माहारे उपनी बहु रीस तो ॥ नरक नियाणुं में बांधीयुं, केम करी कर्म छूटीश जगदीश तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १० ॥ तो० ॥ पवनजी आणे रे आवीया, सांजली माताने उर पकी फाल तो ॥ पेट कूटे रे दोय हाथशुं, उदर उधान तुं किहां गइ बाल तो ॥ उनां थकां शिर आफले, जाणे वलजस्यां लागे छे बाण तो ॥ माता रे मन मांहे चिंतवे, केम मुख देखाकुं जमाइने जाण तो ॥ तो० ॥ स० ॥११॥ तो० ॥ सेना मेहेली करी संचस्या, ससरो जमाइनी साहामो रे जाय तो ॥ अति दुःख रायने सांजरे, मन मांहे पुत्रीनो अति घणो दाह तो ॥ पुरोहित पवनजी आवीया, कालुं मुख करी मलीयो नरेश तो ॥ पवनजी इहां रे पधारीया, महेन्द्र कहे हुं केवो उत्तर देश तो ॥ तो० ॥ स० ॥१२॥ तो० ॥ नगर मांहे पधरावीया, मर्दनीया मर्दे ठे तेल चंपेल तो ॥ निर्मल नीरे अंघोलीया, बेसणे बेठा ठे बे जणा बेल तो ॥ विध विध जोजन पीरसीयां, थाल पीरसी करी मूक्यो ठे पाट तो । पवनजी हाथ खेंची रह्यो, चउ दिशे जुवे ठे अंजनानी वाट तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १३ ॥ तो० ॥ अंजना रे

जाइ छे दीकरी, पुत्र जायो होय तो वधामणी खाय तो ॥ वसंतमाला नवि देखीए, ते पण किहां रही छे रे वुपाय तो ॥ सासुने घेर पडशुं पीटणुं, मांहोमांहे बे जणा एम करे वात तो ॥ अंजनाने सासुए डूहवी, पीयरे आवी कीधो आपघात तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १४ ॥ तो० ॥ साला तणी सुता न्हानडी, लेइ उत्संगे बेसाडी छे बाल तो ॥ कहे ताहरी फुइ रे शुं करे, ते वारे रुदन करी बोली तत्काल तो ॥ मात पिताए एणे बंधवे, पापीए कीधुं छे कर्म चंडाल तो ॥ आंगणे न राखी रे अध घडी, कलंक चढावीने दीधुं छे आल तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १५ ॥ तो० ॥ बालिका वचन सुणी करी, माथा पर फेरवी नाख्यो छे थाल तो ॥ महेंद्र राय आवी पाय नमे, पुरोहित कहे तुं तो कर्म चंडाल तो ॥ उठो स्वामी शुं बसी रह्या, मूइ के जीवतीनी लीजीए खोज तो ॥ सासु रे आवी आडी फरी, तुम मुख दीठा मुज लागे छे लाज तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १६ ॥ तो० ॥ वन मांहे कुंवरी टलवले, किहां गइ दान दया तणी वेल तो ॥ किहां गइ धर्मनी धोंसरी, किहां गइ शीयल संतोषनी केल तो ॥ आवोने नारी आगल रहो, जेम जोउं तुम तणा मुखनुं स्वरूप तो

॥ कटकेथी कुशलो हुं आवीयो, एम कही रुदन करे बहु नृप तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १७ ॥ तो० ॥ महेंद्र राजा तिहां आवीयो, नारी सहित आव्यो राय प्रल्हाद तो ॥ आवी पवनजीने बांहे धरी, कां रे कायर तें मूकीयो आल तो ॥ कर्मशुं बलीयो रे कोइ नहीं, पेट विलुरती आवी अंजनानी माय तो ॥ राजा वरुणशुं रणजड्यो, अति दुःख करतां रे उगरे घा तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १८ ॥ तो० ॥ अनेक विमान लंबावीयां, अणपलाण्या केइ फरे तुरंग असवार तो ॥ केटलाक नर पाला फरे, सांढीया दोरुव्या दिशोदिश ठार तो ॥ ए सती दीसे तो जीववुं, नहींतर खड्ग मारी करुं काल तो ॥ देश विदेशे जोवतां, अंजना प्रगटी बे माय मोसाल तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १९ ॥ तो० ॥ आगलथी पवनजी चालीया, पूंठेथी आव्यो बे सघलो साथ तो ॥ आवतो सहीयरे रे उलख्यो, ए कहीए स्वामिनी तुम तणो नाथ तो अंजना आवी हो पाये नमी, खोले बेसाड्यो बे हनु रे कुमार तो ॥ क्षण एक पुत्र सामुं जुए, क्षण एक जुए बे अंजना नार तो ॥ पवनजी आनंद पामी रह्या, नाइ एहवां सुख नहीं रे संसार तो ॥ तो० ॥ स० ॥ २० ॥ तो० ॥

वसंतमाला रे पाय नमी, उंम्हले घाली लही हैया मझार तो ॥ कहे बाइ तमे दुःख केम सह्यां, केम करी सह्यो मारी मायनो मार तो ॥ केम करी वनफल वीणीयां, केम करी पर्वत रह्यां निराधार तो ॥ अंजनाए केम पुत्र जनमीयो, केम करी दुःख नरी निरगम्यो काल तो ॥ तो० ॥ स० ॥ २१ ॥ तो० ॥ ज्यारे स्वामी तमे सैन्ये गया, त्यारे सासरे पीयरे अमने दीधो बेह तो ॥ त्यारे उठी अमे वन गयां, वनफल वावरी राख्यो बे देह तो ॥ वन मांहे मुनिवर नेटीया, देवताए कीधी बे अम तणी सार तो ॥ रात्रि दिवस धर्म ध्यावतां, अंजना गुण तणो नवि लहुं पार. तो ॥ तो० ॥ स० ॥ २२ ॥

॥ दोहा ॥

॥ साची उतरी ते सती, नले आव्या नरतार ॥
कलंक मट्युं कामिनी तणुं, नलोज नीकल्यो तार ॥१॥

॥ ढाल सत्तरमी ॥

॥ तो० ॥ धन्य मुख दीठुं हो तुम तणुं, बेहु सखी बोले बे मधुरी वाण तो ॥ केम करी सेना मांहे संचस्या, केम करी झाल्यां राजा वरुणनां वाण तो ॥ बांध्या खर दूषण बोमावीया, सामा हो सुनटना

सह्या घणा घाय तो ॥ जूझ करी रे अति उगस्या, अति सुख उलट अंग न माय तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १ ॥ तो० ॥ अंजना साहामी रे संचरी, जइ करी ससराने लागी रे पाय तो ॥ ससराने आंखे आंसु झरे, तुजने वहू कहुं के माहरी माय तो ॥ तुजने में कलंक चढावीयुं, पछी सासुने जइ लागी पाय तो ॥ में बहु रे वगोवण तुज कर्युं, सासु कहे खमजो माहरो अपराध तो ॥ तो० ॥ स० ॥ २ ॥ तो० ॥ मात पिता आवीने मल्यां, भाइ भोजाइ अति घणो नेह तो ॥ पीयरीयां मुख ढांकी रुवे, वस्त्र पाछां करी निरखे छे देह तो ॥ आवीने बाइ सवली मली, मन मांहे माहरी मत आणो लाज तो ॥ माहरे कर्मे हुं वन गइ, हर्ष वचन थइ सहु बोलावो आज तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ३ ॥

॥ दोहा ॥

॥ दादा दादी जुवे पोतरो, हनुमंत निज कुल हीर ॥ ए सही होशे एहवो, वंश विद्याधर वीर ॥ १ ॥ भक्ति युक्ति बहु भावशुं, मांभ करी मनुहार ॥ सज्जन सह संतोषीया, पवनजीने अति प्यार ॥ २ ॥ पांच सात दिन प्रीतिथी, रह्या घणे रस रंग ॥ शीख मागी पोहोंच्या सहु, निज निज घर उछरंग ॥ ३ ॥

॥ ढाल अढारमी ॥

॥ तो० ॥ हनु रे पाटण थकी संचर्‍या, अंजनाने आपी छे अति घणी आथ तो ॥ मामोजी आव्यो वलावणे, रत्नपुरी लगे आव्यो सहु साथ तो ॥ सामी प्रजा रे हो परवरी, हवे पधराव्या लइ उत्तम ठाय तो ॥ पवनजी पाटे बेसाडीने, राय राणी बेहु तपवन जाय तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १ ॥ तो० ॥ पवनजी पाटे बेसारीया, अंजना राय बेहु अति अभिराम तो ॥ हनुमंत कुंवर विद्या भणे, वानरविद्या पाम्या छे भली भात तो ॥ बीजी हो विद्या अति भण्यो, देश विदेशे वधी छे विख्यात तो॥ पवनजी पृथ्वी रे भोगवे, वसंतमालाने पूछी करे वात तो ॥ तो० ॥ स० ॥ २ ॥ तो० वरुण लंकेसर उपन्यो, वरुण बेठो वजडावे वाजित्र तो॥ पुत्र सो देखी रे आपणा, पर तणी सेना न आवे रे चित्त तो ॥ लंका भणी जण मोकल्यो, जोतां रे जूझ करवा तणो भाव तो ॥ बीजा सुभट बहु मोकले, एक वार मुख जोवाने आवतो ॥ तो० ॥ स० ॥ ३ ॥ तो० ॥ रावणे सेना मेली घणी, एक तेडुं मोकल्युं पवनजी राय तो ॥ हनुमंत कहे अमे जाइशुं, तात कहे तारी लघुवर काय तो ॥ अंजनाए

ऊंडुं आलोचीयुं, मन मांहे उपन्यो अति घणो शोच तो ॥ राजा जाय तो रण रहे, कुंवर माहारो नहीं वरुणनी तोल तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ४ ॥

॥ दोहा ॥

॥ वरुण प्रत्ये रावण वली, मेले कटक अपार ॥ प्रति सूर्यने पवन नृप, बोल्या तेणी वार ॥ १ ॥ दोइ भूपति चालता, निःखेदे हनुमान ॥ चाल्यो आडंबर घणे, तव रीझ्यो राजान ॥ २ ॥

॥ ढाल उंगणीशमी ॥

॥ तो० ॥ हनुंमत हठ करी चालीयो, महेंद्रपुरी जइ दीधुं मेहेलाण तो ॥ त्रण पहोर दल आफल्युं, बंधणे बांध्यां छे माय ने बाप तो ॥ मामाए आवी छोडावीयां, छोडी बंधन ने कर्यो छे प्रणाम तो ॥ मारी माताने वेला पडी, ते वारे कोणे नव दीधुं रे ठाम तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १ ॥ तो० ॥ हनुंमत चाल्यो लंका भणी, साहामो आव्यो छे रावण जुजाण तो ॥ झाली बीडुं ने पाछो वल्यो, मेघपुरी जइ कीधुं मेहेलाण तो ॥ साहामा हो सुभट ते आवीया, खेंचे छे धनुष्य ने मूके छे बाण तो ॥ रोष भर्या रण आफले, एवा सुभट पाडे दणमां जाण तो ॥ तो० ॥ स० ॥ २ ॥

तो० रावण सेना देखी करी, पुत्र सा वरुणना रण चढ्या सोय तो॥ आराना जरूर अंगारीया लोहनां बाण तिहां आफले दोय तो ॥ जालशुं जाल बांधी लडे, धनुष्य दीसे जाणे कुंजलाकार तो ॥ रावण सेना नासी गइ, आगल उभो छे हनु रे कुमार तो॥ तो० ॥ स० ॥ ३ ॥

॥ दोहा ॥

बजरंगीने वरुणसुत कहे, बालक तारो वेश ॥
कोण पिता तुम कुवरजी, कोण तमारो देश ॥ १ ॥
वदे तेजे दीपतो, पवन कपि मुज नाम लघु वेशे हुं नानडो, देखो मारां काम ॥ २ ॥

॥ ढाल वीशमी ॥

॥ तो० ॥ माता रे वेरण तुम तणी बापने अलखामणो नानको बाल तो ॥ जो मुख आव्यो रे वरुणने, इण दिन खूट्यो छे तुम तणो काल तो ॥ बलतो हो हनुमंत बोलीयो, बंधव सो मली आव्या रे साथ तो ॥ बाल सही करी मानजो, जाणशुं रण मांहे वावरशो हाथ तो ॥ तो० ॥ स० ॥१॥ तो० ॥ वानरी विद्या साधी करी, वानररूप कीधुं तेणी वार तो ॥ हाक करी दल हरावीयुं, जोजन बार लगी वाजे धुंकार

तो ॥ हाके सेना सहु थरहरे, वृक्ष उखेडीने नाखे छे घाय तो ॥ पूछे फेरी कस्या एकठा, वरुणना पुत्र बांधी नाख्या रण मांय तो ॥ तो० ॥ स० ॥२॥ तो०॥ वरुण राय तिहां आवीयो, आवीने हनुमंतने दीधी छे हाक तो ॥ वानरी विद्या मेली करी, मूलगे रूपे रह्यो रण मांय तो ॥ कोप चढ्यो रे कर वावरे, लागठ बाण मूके तत्काल तो ॥ वरुण राजाए विमासीयुं, ए बालक दीसे छे जुफनी जाल तो ॥ तो० स०॥ ३ ॥ तो०॥ रथ थकी राजा रे उतस्यो, आवीने हनुमंतने दीधी छे बाथ तो ॥ वेणीना वाल ते कर ग्रह्या, मूठीना प्रहार वाहे छे हाथ तो ॥ चपल चपेटा रे वावरे, केडेथी आवीयो रावण धाइ तो ॥ आवी हनुमंतने उपर कस्यो, बांधी वरुणने नाख्यो रथ मांहि तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ४ ॥ तो०॥ बंधन छोड्यां हो वरुणनां, आवीने रावणने कीधो जूहार तो ॥ वलतो वरुण राय बोलीयो, मारुं शीश नमे जगदाधार तो ॥ संयम लेवा हो संचस्यो, आपणा धर्म तणुं करे काज तो ॥ सेना हो वरुण वखाणीयो, तेहना पुत्रने बेसास्यो राज तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ५ ॥

॥ दोहा ॥

॥ जीत्यो वरुण विशेषथी, नृपने करे जूहार ॥ थाप्यो स्थानक तेहने, अब नहीं खुनस लगार ॥१॥ वरुण घरे छे कन्यका, सत्यवती तस नाम ॥ परणावी हनुमंतने, जाणी वर अभिराम ॥ २ ॥

॥ ढाल एकत्रीशमी ॥

॥ तो० ॥ रावणे हनुमंत प्रशंसीयो, शूरपणेथी हो लघुवर काय तो ॥ मोटप आणी मानवीया, पराक्रम देखीने कर्यो पसाय तो ॥ काननां कुंडल आपीयां, वली आप्या छे अति घणा वेश तो ॥ दीर्धी छे भाणेजी आपणी, परण्यो छे पद्मिणीने आप्या छे देश तो ॥ तो० ॥स० ॥ १ ॥ तो० ॥ वली रे वरी विद्याधरी, सहस कन्या तिहां हनुमंत वीर तो ॥ बेटी परणी छे सुग्रीव तणी, ते पीयु उपरे अति घणो राग तो ॥ ससराने घेर कारण पड्युं, मांहोमांहे उपज्यो अति घणो धंध तो ॥ सुग्रीव हनुमंत रामनी, ए कथा चालशे रामायण मध्य तो ॥ तो० ॥ स० ॥ २ ॥

॥ दोहा ॥

॥ पुत्री स्वरूप अनंग तणी, अनंगकुसुमा नाम ॥ हनुमंतने व्याहे सही, रावण जाणी सकाम ॥ १ ॥

अनेरी विद्याधरी, पुत्री एक हजार ॥ परणावी हनुमंतने, धर्म सदा जयकार ॥ २ ॥ रावणनो आदेश लइ, परणी नार आनंद ॥ हनुमंत आव्यो निज घरे, मात पिता सानंद ॥ ३ ॥

॥ ढाल बावीशमी ॥

॥तो० ॥ पवनजी पृथ्वी रे जोगवे, बेठा सिंहासन छत्र धरंत तो ॥ हनुमंत कुंवर छे दीपतो, जे जणी दुर्जन दूर नासंत तो ॥ परजा रे सहु सुख जोगवे, हवे दान पुण्य धर्मनी वाट तो ॥ याचकने दान देवा-डीयां एणी पेरे पवनजी जोगवे पाट तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ १ ॥ तो० ॥ मृगमद चंदन महकता, सुगंध अतिशय चरचे छे अंग तो ॥ नित्य नित्य नाटक निरखीयां, फल ने पान तबोलना रंग तो ॥ सहस वहूअर रे सेवा करे,पांच इंद्रिय तणा जोगवे जोग तो ॥ अंजना मन मांहे चिंतवे, धन्य धन्य ते नर शिर वहे योग तो ॥ तो० ॥ स० ॥ २ ॥ तो० ॥ पाछलो पहोर छे रयणीनो, धर्मचिंता करे अंजनादेव तो ॥ चारित्र मन मांहे चिंतवे, पवनजीने पाये लागी ततखेव तो ॥ जन्म मरण दुःख दोहिलां, रोग वियोग संसार कलेश तो ॥ विषयनां सुख पूरां हुआं, शिख द्यो

स्वामी हुं संयम लेइश तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ३ ॥ तो० ॥ पवनजी वलता रे एम कहे, देवि घेर बेठां करजो धर्म तो ॥ हजीय छे बालपणुं नाहानमां, संयम लेजो हो चोथे आश्रम तो ॥ तुम साथे अमे पण आवशुं, दान देवा तणी करजो हो चाल तो ॥ अंजना थइ रे उतावली, विलंब शुं करो थोमो रह्यो काल तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ४ ॥ तो० ॥ विलंब स्वामीजी रे ते करे, जेहने मरण तणो नहीं त्रास तो ॥ विलंब स्वामीजी हुं केम करुं, मरण आया किहां जायशुं नासी तो ॥ कर्म क्रिया विण नवि टले, ते भणी लेइशुं संजमभार तो ॥ काची रे काया कारमी, वणसंतां नवि लागे हो वार तो ॥ तो० ॥ सं० ॥ ५ ॥ तो० ॥ वचन सुणी रे राय रीझीयो, मन संवेगीने आण्यो वैराग तो ॥ हनुमंत कुंवर तेमावीयो, तेहने राय उपर घणो राग तो ॥ माताना चरण धरी रह्यो, अंजना उपरे अति घणो मोह तो ॥ सहस वहू रे सेवा करे, पुत्र न छोडे मात तणो मोह तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ६ ॥ तो० ॥ पुत्रने माता रे प्रीछीयो, अथिर आउखानो नथी विश्वास तो ॥ धन कण जोबन कारिमुं, मूरख जे जाणे आणे रे आश तो ॥ मात

पिता परिवारने, मारुं मारुं करे रे सहु कोय तो ॥ वाउला नर बापमा, अंतकाले केम करशे सोय तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ७ ॥ तो० ॥ तिलक करीने त्यांथी संचर्‍यां, अंजना राय खमावती सोय तो ॥ छेहडो छोडी करी संचर्‍यां, अम तुम लेवुं देवुं नहीं कोय तो ॥ राय खमावी संयम लीयो, तप करी पामशे शिवपुर ठाम तो ॥ अंजना गुरुणी पासे गइ, वसंतमाला पण साथे थइ ताम तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ८ ॥ तो० ॥ काननां कुंडल परिहर्‍यां, नासिका नकवेशर हार तो ॥ केड तणी कटिमेखला, चूआ चंदन ने सर्व शणगार तो ॥ पग तणां झांझर परिहर्‍यां, बांहे सोना तणी परहरी छे चूडी तो ॥ लोच करी त्यांथी चालीयां, कर्म तणी बहु तोडे छे कोडि तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ९ ॥ तो० ॥ खोले घाली सुत संचर्‍यो, अंजना आभरण शिर तणा वाल तो ॥ घरे जइ करी पूजशुं, एम करी निर्गमशुं आपणो काल तो ॥ अति दुःख आणे झूरे घणुं, मात पिता तणी परहरी आश तो ॥ बेटी सुग्रीवनी एम कहे, केशरी केम रहे बांध्या पाश तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १० ॥ तो० ॥ मास मास करे पारणुं, शरीर सुकाणुं ने कीधुं निःकाम तो ॥

शीत शीयालानी शिर वहे, ज्येष्ठना तावडा शिर पडे ताम तो ॥ हाड ने नस दीसे जूजवां, (पाठांतर) द्वादश मास ते तप करे, समस्त जीव तणी प्रतिपाल तो ॥ मांस ने लोही सुकी गयां, लीलरी चरम दीसे नसा जाल तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ११ ॥ तो० ॥ पृथ्वी पूंजी करे साथरो, अनशन लीधुं छे अंजना माय तो ॥ चोगति जीव खमावती, चार हो शरणां चिंते मन मांय तो ॥ नारीनुं लिंग छेदी करी, आगल पामशे पुरुषनो वेश तो ॥ दीक्षा लइ मुगते रे जायशे, एम कहे शीयल ग्रंथ उपदेश तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १२ ॥ तो० ॥ शीयल संतोष गुणे आगली, दान दया उपशमनी खाण तो ॥ संयम साधीने सुर थयां, रास भलो सती अंजना जाण तो ॥ वंशे विद्याधर उपनी, नामे हो नव निधि संपजे तेह तो ॥ दर्शन देखी पातक टले, एहनुं भजन करतां भवदुःख छेह तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ १३ ॥ तो० ॥ अधिकुं ओछुं जे में कह्युं, मिछामि दुक्कड होजो मुज तेह तो ॥ शीयल तणा गुण वर्णव्या, सती ने साधवी अंजना जेह तो ॥ एह संबंध पूरो थयो, आगल चालशे सीता आख्यान तो ॥ विरहिणी वली रे वैरागिणी, रामनी

नार्या जगत्रयनी माय तो ॥ तो ॥ सती० ॥ १४ ॥

॥ इति श्री अंजना सतीनो रास समाप्त ॥

॥ अथ ॥

॥ कायापुर पाटणनी सझाय प्रारंभः ॥

॥ शंकर वसे कैलासमां ॥ ए देशी ॥

॥ कायापुर पाटण मोकलो, पेखो पेखो नव फल पान रे ॥ हंसराज रमे राजीयो मलीयो मलीयो मन परधान रे ॥ १ ॥ म करो माया रे काया कारमी, कूडो कूडो कुटुंब संघात रे ॥ राते पंखी बेसे एकठां, उठी उठी जाय परभात रे ॥ म म० ॥ २ ॥ एक जीवित तणी वेलडी, करहला दोय चरंत रे ॥ एक कालो ने दुजो उजलो, दिन दिन वेल घटंतरे ॥ म० ॥ ३ ॥ एणे वाटे नथी वाणीयो, वली नहीं हाटनो ठाम रे ॥ इम जाणी साथे लेजो संबलो, वेगलो मुगतिनो गाम रे ॥ म० ॥ ४ ॥ एक तरुवर गुण रस चढे, एक चरे पीपल पान रे ॥ चतुर चोपट जोजो पारखो, करो एक अरिहंत ध्यान रे ॥ म० ॥ ५ ॥ आपणो आतमा वश करो, सरस लही यौवन वेश रे ॥ मुगति रमणी परणावशे, सहेजसुंदर उपदेश रे ॥ म म० ॥ ६ ॥ इति काया उपर सझाय ॥

॥ अथ हरीयाली ॥

॥ महोटां ते मंदिर मालियां रे सखी, जालीये जाकजमाल ॥ दीप जलामल जगमगे रे सखी, वास भुवन वर बाल रे ॥ माननी महीयल मोहन-वेल ॥१॥ ए तो गाजती करे गजगेल, रलियामणी रंगनी रेल, एहने पोहाचती पुरुषनी बेल रे ॥ माननी मही० ॥ ए आंकणी ॥ लाख तणां लेखां नहीं रे सखी, भोगवे पुरुषनी कोड ॥ कामणगारी कामिनी रे सखी नव करे मोडामोड रे ॥ माननी मही० ॥ २ ॥ यति घणा जेणे वस्या रे ॥ सखी, ए सती बालकुमारी ॥ नीच नपुंसकशुं रमे रे सखी, लोक कहे साबास रे ॥ माननी मही० ॥ ३ ॥ वेसि हुंति वेश्या नहीं रे सखी, नहीं अबला सुणी दासी ॥ गुणवंती ते गोरडी रे सखी, जाउंगी तस बलिहार रे ॥ माननी मही० ॥ ४ ॥ देह अजरामर उजली रे सखी, बीज तणो जिस्यो चंद ॥ श्रीचरणप्रमोद पसाउले रे सखी, पामो परमानंद रे ॥ माननी मही० ॥ ५ ॥ इति ॥

समाप्त.

छपावनार शा. बालाभाइ छगनलाल ठे. कीकाभटनी पोळ-अमदावाद.

श्री आदर्श प्रिन्टींग प्रेसमां
शा. वाडीलाल डाह्याभाइ पंडिते छापी-नवा दरवाजा-अमदावाद.

श्री वैराग्य शतक भाषांतर कथाओ साथे.

(आवृत्ती चोथी.)

आ पुस्तकमां घणाज विस्तारथी वार्तारुपे अर्थ अने भावार्थ लखवामां आव्यो छे. प्रसंगे प्रसंगे वैराग्य उपर अतिमुक्तक कुमारनी, अढार नात्रानी, वृधावस्थाना दुःख उपर धनासार्थवाहनी विगेरे मोटी मोटी ११ कथाओ आवी छे तेथी आ पुस्तक वैराग्य दशाने जागृत करनारा स्त्री पुरुषोने घणुंज उपयोगी थइ पडयुं छे. आ पुस्तकनी टुंक मुदतमां पांचमी आवृत्ति थइ छे तेज तेना उपयोगीपणानी विशेष खात्री छे. आ पुस्तकनी कीमत एक रुपीओ आठ आना राखी छे. जोइए तेमणे नीचेना शीरनामे लखवुं. टपाल खर्च वी. पी. साथे त्रण आना.

जैन सूत्रो.

विपाक सूत्र भाषांतर—प्रथम स्कंध—दुःख विपाकजिसमें अशुभ कर्मोंके फळ दिखाने वाले दश अध्यनोंका समावेश है. ०—८—

उपाशक दशांग सूत्र—खंड २ जो भाषांतर, जिसमें धर्मको उपासना करनेवाले दश श्रावकोका इतिहास दिया है; ०—८—०

उपाशक दशांग सूत्र—खंड त्रीजो भाषांतर श्री निरयावलिका कलपवडंसिया, पुप्फीआ, पुष्फचुळा और विन्हिशा नामक उपदेशी जैन शास्त्रका सार लिखा गया है. ०—८—०